СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Пам'ятайте про Україну!

147. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ВІВТОРОК, 5-го СЕРПНЯ 1986 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, AUGUST 5, 1986 No. 147. VOL. XCIII.

ІЗРАЇЛЬСЬКА ПОЛІЦІЯ НЕ МАЄ ДОКАЗІВ ПРО „ЗЛОЧИННІСТЬ" І. ДЕМ'ЯНЮКА

Єрусалим, Ізраїль. — Ізраїльська поліція правдоподібно не має достовірних доказів проти українця Івана Дем'янюка, що він під час Другої світової війни займався воєнними злочинами і був головним наглядачем-сторожем у відомому концентраційному таборі Треблінка в Польщі, у якому в газових камерах загинуло біля 900,000 в'язнів, в більшості жидів, — пише ізраїльська газета „Джерузалем Пост" у числі з 29-го липня ц.р., друкована англійською мовою.

Як відомо, І. Дем'янюк сидить тепер в тюрмі в Ізраїлі. Він був переданий ізраїльському урядові американським Департаментом справедливости в лютому 1986 року, не зважаючи на заходи його правного оборонця адвоката Марка О'Коннора, який вже тоді оспорював закиди висунені проти Дем'янюка речниками ОСІ, яке покористувалося проти Дем'янюка, як у багатьох інших випадках, совєтськими „документами" і „свідками", зглядно пересланими КҐБ свідченнями записаними на відеострічку.

Після його передання ізраїльським властям і розголошення справи доконаних ним „злочинів", зокрема знищення 900,000 жидів на протязі 1942-43 років, зголосились добровільні свідки в користь І. Дем'янюка, які на власні очі бачили „Івана-Грізного" в Треблінці і заявили, що Ізраїль держить під замком не ту людину.

Тепер після кількох місяців перебування Дем'юнюка в ізраїльській в'язниці, до речі, тій самій, у якій сидів колись Адольф Айхман, показалось, що поліція не має достатніх доказів, а зокрема свідків, які могли б зідентифікувати І. Дем'янюка з „Іваном Грізним" і посвідчити, що це дійсно ця сама особа, — пише „Джерузалем Пост". Прокуратор Ізраїля Йона Бляттман вже кілька разів просив суд про продовження реченця перебування Дем'янюка у в'язниці, бо прокуратура і поліція, мовляв, ще не готові до процесу. Тимчасом кореспондент „Джерузалем Пост" Барбара Амуяль довідалася, що поліція і слідчі взагалі не допитували в'язня вже від довшого часу, а родина І. Дем'янюка, яка разом з адвокатом М. О'Коннором перебувала в Єрусалимі і мала можливість зустрічатись з ним, каже, що він вже довго не бачив поліційних слідчих у своїй камері, яку стережуть вдень і вночі три поліціянти при допомозі телевізійної камери.

На запитання кореспондента М. О'Коннор заявив 28-го липня, що поліція і прокуратура взагалі може опинитися в дуже незручній ситуації і матиме великі труднощі зідентифікувати „Івана Грізного" з І. Дем'янюком. Згаданий адвокат свідомий, що Ізраїль намагатиметься „зберегти обличчя" і може змінити обвинувачення зі „злочинів" Дем'янюка у Треблінці на його участь у частинах СС, що було б, очевидно, злагіднюючим для підсудного.

З уваги на зацікавлення справою І. Дем'янюка засобів масової інформації, поліція і прокуратура намагається тепер запевнити найвищий суд і ізраїльський парлямент, що вони мають достатньо доказів проти Дем'янюка, але „існують деякі процедуральні проблеми", які до процесу треба ще вияснити. Також „треба освіжити в пам'яті деяких свідків", колишніх в'язнів Треблінки, події з тих часів.

Вони запевняли парляментаристів, що до вичерпання реченця перебування обвинуваченого в тюрмі, вони „освіжать, відтворять в пам'яті свідків" злочини „Івана Грізного". Доки це не станеться треба пояснювати, що справа І. Дем'янюка є під слідством і як така вона не повинна бути предметом спекуляцій преси.

На Фльориді працює нова молодеча організація

Управа молодечої організації.

Корал Спрінг, Фла. — Новостворена Молодеча Організація для Збереження Української Культури, центр якої є у Форт Лодердейлі на Фльориді, влаштувала пікнік у суботу, 5-го липня ц.р., щоб молодь Фльориди могла запізнатись і забавитись.

Організацію створено з метою об'єднати всю українську молодь Фльориди та щоб зберігати українську культуру між молодими українцями. Досі організація, яка плянує побудувати український пам'ятник, зібрала 3,446 дол. із минулорічної коляди. На пікніку зібрано 1,375 дол. з льотерії сума якої також призначена на фонд пам'ятника.

Тепер організація пошукує охочу українську людину, яка могла б перевести проєкт будівлі пам'ятника.

Зацікавлені особи можуть звертатись на адресу: Youth for Ukrainian Culture, Inc. c/o Cristina E . Palkaninec-Liebster, President, 1244, N.W. 89th Drive, Coral Springs, Fla. 33065; tel.: (305) 752-8655.

ЕКЗЕКУТИВА УАКР ВІДБУЛА СВОЇ ЧЕРГОВІ НАРАДИ

Ґлен Спей, Н. Й. (Р. Б.). — Останнє засідання Президії Секретаріяту СКВУ, конференція для перегляду виконання Гельсінкських Угод, Рада Української Спадщини, організаційні, фінансові та ряд інших важливих справ були предметом нарад Екзекутиви УАКРади, що відбулися тут на оселі УБС, в суботу, 26-го липня ц.р. від 11-ої до 3-ої год. полудні.

Відносно останньої другої сесії Президії Секретаріяту СКВУ, що відбулися 11-12-го липня 1986 року, в Торонто, звітував представник, голова Крайової Ради д-р Богдан Шебунчак. Представники УККА і ВФ не взяли участи в сесії з причини виїзду до Мюнхену на похорон сл. п. Ярослава Стецька.

Вправді цим разом взяв участь в сесії секретар Мирон Барабаш, але він виразно заступав становище УККА і ВФ. Справа з ВФ далі не наладнана. Ведеться кампанія проти президента СКВУ Петра Саварина.

П'ятий Конґрес СКВУ відбудеться від 5-9-го жовтня 1988 року в Торонто. Якщо не буде можливо отримати на цей час заль, то V Конґрес СКВУ відбудеться 23-27-го листопада 1988 року.

Програмову комісію, до якої входить резолюційна, очолює УАКРада. Головою тієї комісії є д-р Б. Шебунчак, а резолюційної ред. Ольга Кузьмович.

Організаційну комісію, до якої входять комісії: реєстраційна, верифікаційна, імпрезова, бенкетова і інформаційна, очолив заступник президента Василь Кирилюк. Склад Номінаційної і Статутової комісій нормований статутом СКВУ. До Номінаційної комісії входять по два представники із ЗСА і Канади, і по одному представнику з Австралії, Европи і Південної Америки. Загально-конґресову комісію очолює президент П. Саварин.

Від 4-го до 14-го листопада 1986 року у Відні, Австрія, відбудеться вже третя з черги конференція для перегляду виконання і наслідків Гельсінкських Угод. Перша така конференція відбулася в Београді (1977-78), друга в Мадриді (1980-1983)

Комісія прав людини при СКВУ, що її очолює Христина Ісаїв, візьме участь у цій конференції і під її проводом по одному представникові від обох центральних громадських установ в ЗСА УККА і УАКР. Кошт поїздки делеґатів передбачений на суму 20,000 дол. і тому на ту ціль необхідно перевести відповідну збірку поміж членством і громадянством. Присутні на засіданні Екзекутиви започаткували збірку своїми пожертвами, яка дала суму 175 дол.

Зайво доказувати, що такі конференції дають рідкісну нагоду національним недержавним організаціям брати участь у підготові матеріялів державному представництву ЗСА для обговорення на конференції і влаштувати своїми засобами акції масової інформації при наявності численних дипломатів і інтернаціональної преси.

(Закінчення на стор. 4)

Союзовці жертвують на Гарвардський Проєкт

Управа і члени 367-го Відділу Українського Народного Союзу в Рочестері, Н. Й., розуміючи велику вагу наукового відзначення Тисячоліття Хрищення України — Гарвардський Проєкт рішили зложити на ту ціль 1,000 дол. Наукові працівники на кількох світових мовах, залишать видний і незатертий слід для наступних поколінь не тільки української спільноти, але й для інших народів — нашої історії та культурних надбань. На фото вгорі предсідник 367-го Відділу УНС Петро Дзюба передає чек голові місцевого Відділу КТХРУ Гарвардський Проєкт Марії Крамарчук. Справа — Василь Попович, касир 367-го Відділу.

Помер письменник і видавець Б. Гошовський

Торонто. — Тут в понеділок, 21-го липня 1986 року, втомлений серцевими атаками, помер редактор і письменник видавець дитячої літератури Богдан Гошовський. Панахида за душу померлого відбулася у заведенні Кардинала в 7:30 вечора у вівторок, а похорони в середу, в год. 9-ій із катедри св. Йосафата, на цвинтарі Парк-лон у Торонто.

Сл. п. редактор Гошовський, народжений в 1907 році студіював україністику у Львівському університеті. Свої творчі сили присвятив дитячій літературі як письменник і видавець. Редагував дитячий журнал „Малі друзі" (1937-1944), журнал для молоді „Дорога" (1937-1944), видання для дітей „Моя книжечка" (1940-44), „Дорога" (1940-42). Був засновником на еміґрації видавництва: „Нашим дітям" (1945), „Євшан зілля" (1950) організував і був деякий час головою Об'єднання Працівників Дитячої Літератури (з 1946 р.). Від 1954 до 1971 року був співредактором видаваного УНСоюзом журналу для дітей „Веселка". Б. Гошовський був автором дитячих оповідань (псевдоніми: Ділусь, Б. Данилович), збірка „Китиця квіток". Редагував ряд видань („Нашим дітям", „Збірівщина", літературознавчі твори Ю. Вассіяна, твори О. Лятуринської і багато інших). Поруч проблематики дитячої літератури, якій присвятив своє ціле життя, займався і питаннями наук, зокрема історії княжої доби („Рожне поле" та інші).

ДЖ. БУШ ВІРИТЬ У ЗАМИРЕННЯ НА БЛИЗЬКОМУ СХОДІ

Каїро, Єгипет. — Віцепрезидент З'єднаних Стейтів Америки Джордж Буш, напередодні приїзду до Вашінґтону і закінчення його 12-денної візити, в країнах Близького Сходу заявив кореспондентам в Каїро, що він, перевівши розмови з лідерами Ізраїля, Йорданії і Єгипту, а також з їхніми близькими співробітниками і дорадниками, вірить, більше як перед тим, що у цьому районі світу прийде незабаром, а найдалі до 10-ох років, до правдивого миру.

Перед своїм виїздом з Єгипту, Дж. Буш відвідав міжнародний корпус миру у якому служать також 100 американських вояків і вояки 10-ох інших країн у Синайській пустині, розмовляв на протязі двох годин з президентом Єгипту Госні Мубараком та іншими єгипетськими політичними особами і вертається до ЗСА з оптимістичними надіями на замирення не тільки арабських держав з Ізраїлем, але також між собою, наприклад в Ливані, Іраку й Ірані та багатьох інших країнах, які переживають не тільки політичну, економічну та іншу кризу, але ведуть між собою дуже коштовні війни та міжфракційну боротьбу, яка дорешти руйнує їхні вигляди на поправу життя цих народів. Крім того, з розмов в Ізраїлі і Йорданії Дж. Буш зробив висновок, що тамошні лідери радше хочуть шукати порозуміння шляхом переговорів, бо сьогоднішні війни дорешти вичерпують їхні матеріяльні ресурси і спричиняються до занепаду економічних систем.

Очевидно, єгипетські і йорданські речники, з якими мав змогу зустрічатися віцепрезидент Дж. Буш, настоюють на розв'язці палестинської проблеми, тобто знайдення для палестинців території на якій вони могли б жити своїм власним самостійним життям, замість того, щоб вони жили під сильною окпацією ізраїльського війська і посилювали існуючий антагонізм між арабським світом й ізраїльською державою.

Супроводжаючі віцепрезидента у близькосхідній подорожі офіційні особи ЗСА кажуть, на основі власних спостережень і студій, що розв'язка палестинського питання не є такою легкою, як дехто собі уявляє. Наприклад, кілька зустрічей палестинців, які живуть в Ізраїлі і Йорданії з Дж. Бушом показали, що між самими палестинцями існують чимало непорозумінь, які спочатку вони мусять між собою полагодити. Іншим питанням залишається справа Палестинської Визвольної Організації і її численних фракцій, які радше наставлені на війну з Ізраїлем у переконанні, що інші арабські країни допоможуть їм встановити палестинську державу на території теперішнього Ізраїля. Тому вони ще й досі не визнали права тієї держави на самостійне існування і не підпорядкувались двом резолюціям ОН.

Віцепрезидент Дж. Буш, прибувши у вівторок, 5-го серпня ц.р. до Вашінґтону, звітуватиме про свої розмови і спостереження президентові Роналдові Реґенові.

У СВІТІ

ПЛЯН ВІДТЯГНУТИ УСІ інвестиції З'єднаних Стейтів Америки з Південно-Африканської Республіки за те, що уряд тієї держави ще й досі застосовує в себе політику апартеїду, переслідує населення чорної більшости, проголошує час-від-часу вийнятковий стан в країні, карає чорних революціонерів, не знайшов схвалення в Сенаті ЗСА, особливо в Комісії закордонних зв'язків. Сім сенаторів, членів згаданої комісії, голосували за відтягнення інвестицій, а дев'ять проти. Однак більшість членів комісії погоджуються на збільшення економічних санкцій проти Преторії.

З'ЄДНАНІ СТЕЙТИ Америки, як було передбачено, раніше, наклали вето на резолюцію Ради Безпеки Організації Об'єднаних Націй, яка закликає усі держави підпорядковуватись рішенню Міжнародного суду у справі відтягнення допомоги для „контрас", антикомуністичних повстанців в Нікараґуа, які змагаються за привернення повних демократичних прав в їхній країні. Скаргу до Міжнародного суду подав прокомуністичний уряд сандіністів Данієля Ортеґи, сильно підтримуваний мілітарно і економічно Совєтським Союзом і його сателітами. Аж 11 країн голосували за резолюцією, яка хоч не називала З'єднані Стейти Америки по імені, але виразно натякала на прихильну поставу „деяких держав" до „контрас".

ПРОЇЗД ПІДЗЕМКОЮ в Мехіко Ситі, траса якого охоплює 75 миль із 109 станціями, коштував досі тільки 0,15 американських центів. За одного пезо мехіканці могли їздити на визначній трасі хоч цілий день з пересідами і тому не дивно, що деякі з них запротестували коли уряд вирішив піднести ціну за переїзд на 2,000 відсотків, тобто до 20 пезо, на три центи американської валюти. Міжнародні банки і економічні спостерігачі кажуть, що тут і починаються мабуть мехіканська економічна хвороба, з якої Мехіко ледве чи зможе вийти без допомоги закордонних країн.

МІНІСТРИ ЗАКОРДОННИХ справ Пакістану і Афганістану знову розпочали, під наглядом представників Організації Об'єднаних Націй, розмови у справі поступеного відтягнення совєтських окупаційних військ з Афганістану. Дієґо Ґордовес, асистент генерального секретаря ОН для політичних справ, зустрівся окремо з міністром Афганістану Шахом Мохаммедом Достом і пакістанським міністром Сагабзадом Я. Каном, намагаючись звести їх докупи, бо досі пакістанський міністер відмовляється від персональної зустрічі з його афганським колегою. Розмови, за посередництвом ОН, розпочалися кілька днів після заяви совєтського лідера Михаїла Горбачова, що СССР має намір відтягнути з Афганістану шість реґіментів, приблизно 7,000 війська, з усіх 120,000, які все ще стаціонують в тій гірській і бідній країні.

ПРЕСОВЕ АГЕНТСТВО Ройтерса інформує з Варшави, що режим Польської Народної Республіки наказав звільнити з тюрми провідного членами підпільної „Солідарности" Богдана Ліса, на підставі недавно проголошеної амнестії. Б. Ліса мали звільнити в лютому 1987 року. Він був засуджений на два роки тюрми за те, що брав участь у підпільній нараді на якій вирішувалася справа робітничого страйку після того, як уряд проголосив підвишки цін на деякі продукти. Вміжчасі у Варшаві відбулася демонстрація в обороні другого активіста „Солідарности", Збіґнева Буяка, який все ще перебуває у в'язниці. Поліція слідкувала за перебігом демонстрації, але не намагалася розганяти демонстрантів, хоч вони не мали поліційного дозволу на відбуття демонстрації. Приблизно 1,000 демонстрантів відбули короткий мітінг на Площі перемоги і розійшлися без зудару з поліцією.

СЕНАТСЬКА КОМІСІЯ ОДОБРИЛА САНКЦІЇ ПРОТИ ПАР

Вашінґтон. — Сенатська Комісія закордонних зв'язків схвалила 15 голосами проти двох економічні санкції проти Південно-Африканської Республіки. Ці санкції включають в себе заборону нових американських капіталовкладень в ПАР, заборону американським банкам надавати нові кредити Південно-Африканській Республіці, припинення імпорту вугілля і урану з ПАР.

Висліди голосування дають змогу вважати, що економічні санкції будуть одобрені значною більшістю сенаторів, коли резолюція буде внесена на голосування перед повним складом Сенату.

Вважають, що якщо президент Роналд Реґен накладе вето на резолюцію Сенату, то це вето буде уневажнене, бо більш як дві третини сенаторів підтримають санкції проти ПАР.

Лідер республіканської більшости Боб Дол сказав після голосування в Комісії закордонних зв'язків: „Білий Дім дістав досить чітке послання, яке говорить, що санкції не лише бажані, але й необхідні".

Демократ Алан Кренстон додав, що запропоновані санкції недостатні і що коли рішення Комісії почне обговорювати увесь Сенат, він внесе пропозиції, які посилюють заходи проти ПАР.

Двома сенаторами, які голосували проти санкцій, були республіканці Джессі Гелмс і Леррі Пресслер. „Ми готові прийняти проти дружньої нам країни різні санкції, але не думаємо робити це щодо країни, ворожої нам (тобто Совєтського Союзу). Це є лицемірством", — сказав Дж. Гелмс.

Резолюція, прийнята сенатською Комісією, вимагає звільнення з тюрми Нелсона Мандели, засудженого урядом ПАР за тероризм на довічне ув'язнення. „Він, — сказав про Манделу сенатор Гелмс, — є комуністом і перш, ніж настоювати на його звільненні, треба знати, що він захищає і за що бореться".

Кілька місяців тому Мандела заявив американським репортерам, які відвідали його у в'язниці, що він є марксистом, що Совєтський Союз є країною зразково демократичною і якщо його випустять з тюрми, то він і далі буде боротися з урядом, застосовуючи методи насилля.

Очікують, що Сенат приступить до обговорення пропозицій Комісії закордонних зв'язків цього тижня.

Родина А. Щаранського дістала дозвіл виїхати з СССР

Москва. — Брат Анатолія Щаранського, що в лютому цього року дістав право на виїзд із СССР після дев'яти років перебування у в'язниці і таборах праці, як також його мати, одержали дозвіл виїхати із СССР до Ізраїля і мусять це зробити до 23-го серпня ц.р. Про це повідомили Леоніда Щаранського в понеділок, 28-го липня, совєтські урядові чинники. Крім них також одержали дозвіл на виїзд дружина Леоніда Щаранського, Іраїда, і їхні два малолітні сини.

Дозвіл на виїзд родина А. Щаранського одержала за чотири місяці після того, як вони звернулися з таким проханням до Верховної Ради СССР . Мати Щаранського признає, що мала дуже мало надії одержати дозвіл, хоча американські чинники, які допомогли виміняти А. Щаранського на совєтських шпигунів в наслідок відповідного договору із СССР, вимагали, щоб в слід за А. Щаранським дали дозвіл також його матері та братові.

В Ізраїлі А. Щаранський на вістку про можливість еміґрації для його родини уважає, що ця справа тягнулася чотири місяці тому, щоб зробити із неї голосну політичну „аферу" перед зустріччю Горбачова з Реґеном.

Західні дипломати думають, що цей дозвіл на виїзд цілої родини є доказом, що М. Горбачов хоче розв'язати позитивно деякі проблеми людських прав і тим поправити своє становище до Заходу, де постійно мають застереження, що СССР грубо порушує права на свободу особи. Але поза родиною Щаранських досі немає доказів, щоб обставини інших дисидентів в СССР покращали або, щоб ув'язнених думали звільнити.

В загальному кількість осіб, переважно жидів, що можуть виїхати із СССР, є дуже малою. Як інформує Міжнародне Бюро Еміґрації в Женеві, від початку року із СССР виїхало лише 361 жидів, що в порівнянні із 1979 роком, коли еміґрувало 51,320 жидів на Захід — це дуже мало.

В АМЕРИЦІ

НОВІ ОБСЛІДУВАННЯ виявляють, що пересічні кошти одного року студій в приватному університеті цієї осени виноситиме пересічно 10,000 дол. Оплати багатьох шкіл підвищилися на 6 відсотків. Оплати коледжів і університетів включають заплату за навчання, харч і мешкання, книжки, транспорт тощо.

БІЛЯ 150,000 ОСОБАМ в Ню Джерзі відберуть право їхати автами з уваги на неповну заплату за право їзди і за те, що вони не заплатили кари, які подіставали в останньому місяці. Генеральний прокуратор Кері Едвард сказав, що справа з прізвищами дещо зволікається через нефункціонування компютора. Особи, яким відберуть право їзди, будуть змушені вирівняти свої задовження.

В МИНУЛОМУ РОЦІ американці вживали алкогольних напоїв менше, ніж в 1984. Таким чином, 1985 рік став шостим роком зменшення вживання алкоголю. До такого висновку прийшла комісія „Джобсон паблішинг", яка, починаючи від 1952 року, щороку аналізує продаж спиртних напоїв. За даними цієї компанії, вживання алкогольних напоїв зменшилося в минулому році на 1.6 відсотка. У вживанні спиртних напоїв перше місце в ЗСА займає стейт Невада, де кожний житель в 1985 році випивав у середньому 4.2 гальона, в перерахунку на міцні напої. Нюйоркці і каліфорнійці випивали відповідно по 1.94 і 1.97 гальона. Найменше п'ють у південних стейтах, де на одного жителя припадає всього 1.54 гальона.

ВИСТУПАЮЧИ НА ЗАСІДАННІ Ради Безпеки, делегат ЗСА в Об'єднаних Націях Вернон Волтерс заявив, що Нікараґуа не має права давати моральні оцінки діям З'єднаних Стейтів Америки. „Хіба не правда, що сандіністи знищують є своїй країні організований робітничий рух? — сказав В. Волтерс. — Хіба не правда, що сандіністи переслідують церкву і ліквідували приватну економіку? Заяви сандіністів про мирні переговори є погано прикритою брехнею".

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda USPS (50-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.
Tel.: (201) 451-2200

Postmaster: Send address changes to:
"Svoboda", 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel.: (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00
Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси — $1.00.
Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Відгук катастрофи з-перед 74-ох літ

10-го квітня 1912 року виплив із англійського порту Савтгемптон найбільший у тому часі і найбільш люксусовий пасажирський корабель „Титанік" у свою першу подорож до Ню Йорку. Високий як 11-поверховий будинок, довжиною 900 стіп, тоннажністю 46,000 тонн, був устаткований усім, що могла тоді придумати людська фантазія: були там пальмові веранди, були теннісові корти, була турецька лазня, їдальні, балева заля, кілька поверхів мешкальних кают. „Титанік" був найбільшою гордістю англійської корабельної лінії „Вайт Стар Лайн", що її президент знаходився теж на палубі. Але та перша подорож корабля, що його проголосили були „незнищальним"; та таким, що „не може ніколи затонути", — тривала дослівно тільки 4 дні, 17 годин і 30 хвилин. „Тітанік" напоровся в північній частині Атлантійського океану на велетенську льодову гору, яка пробила в долішній частині цього корабельного велетня діру, кріз яку почала вриватися вода. Вона залила машиновий відділ, спричинила затемнення і всупереч усім сподіванням інженерів та механіків, які спершу легковажили те пошкодження, корабель пірнув на дно океану, глибокого у тому місці дві з половиною милі. Загинуло тоді 1,513 осіб, людей буквально кількадесяти різних етнічних груп. Але згинув і капітан корабля та згинули деякі мільйонери. Суворе слідство виявило, що було замало рятункових човнів — всього 15, і що були дві найбільші причини катастрофи: капітан корабля злегковажив перестороги, що їх отримав радіотелефонічним шляхом від різних інших кораблів і не змінив курсу корабля, а один корабель („Каліфорнія") злегковажив заклики розпачу від „Титаніка", думаючи, що це жарт.

Загибіль „Титаніка" стала макабричною тайною і створилась довкола цієї трагедії ціла леґенда. Осередком цієї леґенди була таємниця, де саме, в якому місці Атлантійського океану затонув „Титанік". Деякі вчені стали просто очманілі думкою, щоб віднайти „Титаніка" Фантастичним дослідником цього став американський морський геолог Роберт Баллярд. Знайшовся мультимільйонер у Тексасі, який заявив готовість фінансувати експедицію для відшукання „Титаніка". Таку експедицію зорганізовано спільними зусиллями Америки, Англії і Франції. Йшлося про те, щоб знайти такий тип військового підводного човна, який зміг би без загрози загинути пірнути аж на дно у найглибшому місці океану. У минулому тижні вся міжнародна преса проголосила сенсацію, що потвердився здогад, зроблений в жовтні минулого року, про місце де спочиває вічним сном „Тітанік", і що переведено вже 11 виправ вглиб океану із спеціяльною апаратурою, з могутніми світляними рефлекторами та фотоапаратами, які знімали різні частини знайденого велетня-корабля.

Розпочалася дискусія над проблемою, чи і як витягнути „Титаніка" на поверхню океану. Знайшлися прихильники обох концепцій: врятувати мітичного „Титаніка" чи залишити його на дні океану. Фахівці ствердили, що витягнути в одному кусні предмет величиною 11-поверхової кам'яниці просто технічно неможливо. Треба би його різати на частини ще на дні океану і витягати окремі частини. Це коштувало б такі астрономічні суми і вимагало б стільки труду, що не виплатилось би, тим паче, що міт про скарби у затопленому „Титаніку", правдоподібно, є тільки мітом. Перемагає думка, щоб залишити затоплений корабель, де він спочиває, і не порушувати вічного сну того велетня, який був „незнищимий", проте потягнув із собою на смерть 1,513 осіб.

Всі авторитетні матеріяли про історію і долю „Титаніка" використала багаточленна редакція „Рідерс Дайджесту". У квітневому числі за 1986 рік цього престижевого американськог місячника передано насправді зворушливий, але й макабричний опис цієї трагедії з-перед 74-ох років.

Микола Бараболяк

МУСУЛМАНСЬКИЙ ФУНДАМЕНТАЛІЗМ І ЩЕ ОДИН...

I.

В останньому (літньому) виданні журналу „Форейн Афферс" появилась дуже інтересна стаття про мусулманський фундаменталізм. Вона дуже вдало характеризує цей рух і допомагає зрузуміти його істоту та його значення у міжнародній політиці. Як на початку цього сторіччя протестантські фундаменталісти бажали, щоб принципи Св. Письма мали переможний вплив на все громадське і політичне життя, так і мусулманські фундаменталісти бажають нині завернути часи до Мохаммеда і накинути народам ісляму стиль життя згідний із приписами Корану, сконденсованими і пристосованими до суспільного життя в системі релігійно-моральних законів, відомих під назвою „шарія". Шарія регулює усі аспекти громадського життя, публічного і приватного, кари за провини, приписи про податки і відсотки, подружжя, сексуальне життя, словом усе в житті. Та біда в тому, що мусулманський світ увійшов у зв'язок із цивілізацією XX сторіччя. Мусулмани студіюють на західних університетах, утримують торговельні стосунки зі західніми країнами.

Моральні вартості Заходу просочуються знечев'я у мусулманський світ усіми можливими щілинами. На думку фундаменталістів, ці впливи деґенерують народ, обдирають його з цінностів його мусулманської традиції, а головно моральних вартостей. Серед мусулман, як до речі і серед визнавців юдаїзму, появились реформатори, які намагаються погодити XX сторіччя з релігійними традиціями давніх сторіч, та це не таке просте діло. В Ізраїлі чуємо про драстичні насильства між „хуситами" і реформістами, які загрожують екзистенції Ізраїля як демократичної, секулярної, нетеократичної держави. В мусулманському світі були ми нещодавно свідками масакри військом Ассада „Мусулманських Побратимів" у Сирії. Не маємо теж хіба сумніву, що президент Єгипту Садат заплатив життям із рук „Мусулманських Побратимів" за те, що заблизько брався з Ізраїлем, і очевидно зі ЗСА.

Мусулманські фундаменталісти вважають, що загроза для їхніх релігійно-моральних вартостей така велика, що мусять вдаватись до насилля, і що їх не стримає ніщо, щоб цю загрозу відсунути. Для них небезпека чигає і від капіталістичного Заходу і від безбожного марксистського Сходу. Та для них ворогом число один є не Совєтський Союз, а Захід, репрезентований Америкою. Нам важко це зрозуміти. Росія ж від п'яти сторіч поширює свої впливи у мусулманському світі; нині під владою безбожного Кремля веґетує біля 50,000.000 мусулман; серед них ширять комуністи атеїзм. А мусулманські фундаменталісти, за взором Хомейні, таки вважають, що головний „сатана" — це ЗСА. Вони не перечать, що Совєтський Союз теж сатана, але наче не так загрозливий, менший, як той — американський. По-російському в мусулманському світі мало хто читає; туди не доходить російська преса, а коли б і хто її читав, то все, що приходить із СССР таке нудне, неінтересне. А зі ЗСА приходять журнали „Тайм" і „Нюзвік", і „Плейбой", і комікси, і касети з „рак" музикою, і фільми, такі потягаючі їх насиченям сексуалізмом, і мода, і все чим модерний американський лібералізм затрує і душі своїх людей і чужинців, а головно молоді, під охороною 1-ої і 14-ої поправок до Конституції за благословенням Верховного Суду.

Американські туристи, люди, які працюють для американських фірм на Близькому Сході, місіонери — все це має непереможний вплив на мусулманів. Зі совєтського сходу приходить пропаґанда, але кого вона полонить, ця безмежно нудна реторика і фразеологія? А все західнє манить, чарує. Крім того в тому всьому американському-динаміка, а навіть кока-кола яка смаковита... І мусулмани аж захлистуються усім тим. А нещасне мусулманське жіноцтво особливо... Каменують жінки, які десь „ускочили у гречку", коли зааранжоване подружжя стало для них нестерпими. А може людина, яка надивиться на американські фільми, де без „дрінку" нема дії, знести, коли її публічно можуть побити нагаями за те, що зважилась на того нещасного „дрінка" і її приловили на тому „злочині"?

Ось чому СССР не є для мусулманів ворогом ч. 1. Що там твориться у Узбекістані, чи Афганістані, то для них далеке і не так загрозливе, як те, що діялось у Теграні за часів шаха, чи колись в Бейруті, ни нині в Каїрі, чи в Ріяді, під охороною влади, яка допускає в життя мусулман американську „отрую" для душі вірних визнавців віри Пророка. Вони не вагаються атакувати всіх, хто

(Закінчення на стор. 4-ій)

ЖИТТЯ І ЗНАННЯ

Редагує Лев Яцкевич

Цукор та здоров'я

Типічний американець споживає річно 525 фунтів їжі, в тому 20 відсотків цукру. Більшу його частку становить столовий цукор, або цукроза чи сукроза. Але крім цукрози, ми споживаємо цукор, у виді фруктози (в овочах), ляктози (в молоці), мальтози в солоді (зернових проростках) та суміші ґлюкози та фруктози в меді.

До реч., ґлюкоза — це єдиний рід цукру, що його наш організм використовує як енерґію, чи вживаючи модерної термінології, як пального. І тому, щоб отримати потрібну ґлюкозу — їжу, впроваджену до системи травлення, наше тіло мусить розбити, на компоненти. У випадку її нестачі організм може перетворити її із шарів товщу в нашому тілі.

Історично беручи, цукор був відомий вже в 3000 року до нашої ери. В Індії та Китаї під назвою „Камінного меду", його виготовляли із вареного соку цукрової тростини, який пізніше сушили на сонці, часто-густо з додатком молока для кращого смаку. Цукор дістався до Европи разом з такими прянощами, як перець, паприка, цинамон, ванілія тощо. На жаль, з уваги на його високу ціну він був доступний тільки для багатіїв та становив великі ласощі.

У середньовічній Европі більш доступний був цукор у виді меду, що становив побічний продукт пасічничого промислу, в якому головним продуктом був бджоляний віск, який тоді вживали до виробництва церковних свіч.

Перша цукроварня постала в Европі на Шлеську, для виробництва цукру з буряків. Під час наполеонівських воєн, коли Европа була відтята від достави тростинного цукру з колоній, виробництво цукру з буряків поширилося на всі країни Европи.

У загальному найбільш шкідливим уважають білий, або столовий цукор, з уваги на його неґативний вплив на дію нервової системи, позбавлення людини цінної вітаміни В, та його втручання у дію нашого метаболізму. Крім цього цукор спричиняє ствердніння артерій та псування зубів, а то найважливіше, збільшає небезпеку розладу серця.

Відомий дослідник гігієни харчування д-р Т.Х. Клів пише у „Бритіш Меділел Джорнел", що яйце, м'ясо й молоко людство споживає від непам'ятних часів, а проте серцеві недуги були дуже рідкісні, аж до початку нашого сторіччя. Найновіші досліди виявили, що майже епідемічне поширення тих недуг, пов'язане із збільшенням споживання цукру, яке в минулому сторіччі дорівнювалося 15 фунтам на особу на рік. Коли споживання м'яса, яєць та молока збільшилося сьогодні на 25 відсотки, до 50 відс., то споживання цурку збільшилося на 800 відс. і, звачайно в тому самому відсотку збільшилися також серцеві недуги. А проте більшість людей вважає, що головна причина серцевих розладів пов'язана з надміром холестеролю у нашому організмі. Заперечує тому „Амерікан Джорнел оф Клінікал Нутрішн", який опублікував нещодавно статтю англомовного науковця Волтера Єловліса про те, що у Східній Африці, мешканці Масаї та Самбури споживають дуже багато товщу, який становить 60 відс. їхнього щоденного харчування, а проте там майже невідомі захворування на розлад серця. Звичайно, надмірне споживання харчів, багатих на холестероль шкодить так само, як уська інша надмірність, але основною причиною більшости серцевих захворувань становить цукор.

За останнього півтора року споживання товщу в ЗСА зменшилося на 12 відс. головно за рахунок олії, але не зважаючи на те, смертність від серцевих недуг збільшилася удвічі. З цього логічний висновок, що не сам товщ становить причину серцевих захворувань. Кожній людині відомо, що кисень — це найбільш необхідна речовина для людського життя. Без харчів, а навіть без води, людина може прожити деякий час, але без кисню, не більше, ніж кільканадцять хвилин.

Але мало кому відоме, що найбільшим поглощуванням кисня в організмі є ніхто інший, тільки той приналний та солодкий в смаку цукор, який ложираючи жадно кисень, не тільки послаблює наш організм, але зменшає його відпорність та, у висліді, доводить до щораз частіших серцевих недуг.

Крім поглощування кисню, цукор захитує природний балянс ґлюкози в людському організмі, що доводить до розладу дії підшлункової залози та стає головним збудником виникання захворінь серця і кровоносних судин

З уваги на те, нам слід обмежити споживання білого цукру до абсолютного мінімум, а головно не солодити цукром кави та чаю. При тому не слід забувати, що крім білого цукру ми споживаємо багато овочів, ярин, молочних продуктів, меду, які вміщають в собі цукор, з якого наш організм черпає собі потрібне хемічне пальне, у виді ґлюкози. Маючи це на увазі не збільшаймо надмірним споживанням білого цукру кальорій та не послаблюймо нашого організму виставленого на постійну сконцентровану атаку безчисельних ватаг бактерій та вірусів.

Володимир Барагура

„МОВО РІДНА—СЛОВО РІДНЕ"

Методика навчання мови, зокрема рідної у ділянці засвоювання слів, може бути різна, згадати б бодай про деяку. Найбільш поширено вивчання нових слів, виходячи від відомого до незнаного, з лектурою літературних творів у книжковій чи журнальній формі. Доповнення цієї методи є розмовна мова шляхом беседи (конверсації) з людьми, які володіють тією мовою, що її хочемо вивчити, удосконалити, зокрема збагатити запас слів.

Великою допомогою в засвоєнні нового словництва є поєднання зорового (візуального) зображення слова за допомогою ілюстрації з одночасним його написанням. Ця метода обмежена в своїх можливостях, бо її можна стосувати тільки до конкретних предметів, зате неможливо послуговуватися нею при засвоюванні абстрактів чи взагалі слів, яких не можна зобразити ілюстрацією (прийменники, прислівники, частки). Все таки вона корисна, зокрема для початківців, бо притягає увагу дитини рисунком, малюнком, картиною, кольором тощо.

Але знання слова не має конкретної вартости, коли його значення невідоме. Тоді те слово є пустим звуком. І навпаки — усвідомлення змісту у побаченого, зображеного, почутого чи уявленого не задовольняє людини, коли вона не вміє його назвати. Коли хтось почує, чи побачить написане слово „граблі", а не знає що воно означає, то саме знання слова не має для цієї людини значення, якщо вона не може зв'язати його з предметом, що його називаємо „граблі", тобто з господарським знаряддям, якого вживають у городництві, хліборобстві чи при хатній господарці.

З другого боку не багато користи з того, коли знати що таке „граблі" і не вміти цього знаряддя назвати.

Ця образково-писана метода, яка одночасно пов'язує конкретний предмет чи елемент із його назвою, незвичайно важлива для вивчання мови дітьми. Дитина бачить одночасно зорове зображення й написання його назви і це закріплюється в її пам'яті. Діти люблять ілюстрацію, рисунок, малюнок — взагалі візуальне зображення (картина, фото, фільм).

Ця метода зокрема важлива для двомовних дітей, конкретно українських, на поселеннях. Вони знають назви в автохтонній мові оточення, серед якого живуть, але не знають цих назов своєю рідною мовою.

У своїй студії „Малюнок дитини і для дитини" д-р Богдан Стебельський пише: „Як мова є засобом висловлювання, так теж ним є і рисунок, яким дитина ще свобідніше ніж мовою виявляє своє зрозуміння і відчування дошкільного світу... Рисунок є більш незалежним, як мова, більш дитячим засобом вислову... Діти дають перевагу зоровій мові над словесною мовою і тому дають перевагу ілюстрації в книжці. („Ми і наші діти" 1965. стор. 51). З того бачимо, що візуальний образ мови важливіший у дитини від говореного чи писаного.

Тому, хоч є ще й метода виключно слухова — вивчання мови зі запису на стрічні, платівці в лінґвістичних ляболаторіях, в навчанні дітей мови, зокрема засвоєння і збагачення запасу слів і їх конкретного розуміння, треба давати перевагу візуально-писаній методі. З тією метою існує ілюстровані словники.

Через специфічні умови, в яких приходиться діяти нашій виховно-навчальній системі, в нас ця ділянка практично майже не існує, не враховуючи якихсь відірваних спроб реалізації цієї методи навчання мови й вивчання словництва.

Поважнішу спробу видати такий словник зробило видавництво „Українська Книжка", Торонто, Канада 1986. Упорядкував і зредагував його п. з. „Мово Рідна-Слово Рідне — Ілюстрований словник для українських дітей" Ярослав І. Чумак. Це вибагливо видана книжка великого формату в твердій обкладинці з численними укладеними за окресленими темами повнокольоровими малюнками і написаннями назов елементів, які на них зображені. Тут намальовані — людські постаті, діти, тварини, птахи, комахи, дерева, квіти, явища природи, технічні пристрої, картини із щоденного життя, праці, зайнять, забав, ігор тощо.

Це видання має й свої слабі сторінки. Воно одноразове, самотнє, відірване, а не в системі послідовного методичного порядку — від словника для найменших почерез дальші вікові й психологічні розвоєві фази дитини. Друга слаба сторінка видання це те, що використані з чужинецького видання ілюстрації не мають українського духа, кольориту, побуту. Можна теж мати застереження до підназовку книжки, бо це видання подає тільки обмежену скупу кількість українського словництва. Через те, що книжка друкувалася в Европі, редактор мав труднощі зробити коректу.

Ціна книжки 15 американських долярів, при чому школи отримують знижку 30-40 відсотки залежно від кількости замовлених примірників. Замовляти: Children's Care Group., 91 Armadale ave., Toronto, Ont. M65 3W9, Canada.

ПРЕЗИДЕНТ НІКАРАҐУА Даніель Ортеґа продовжив своє перебування в З'єднаних Стейтах Америки для того, щоб виступити перед керівниками Крайової асоціяції правників і зустрітися з посадником Денверу Федеріко Пеном, який є активним учасником кампанії за припинення американської допомоги антикомуністичним повстанцям. Крайова асоціяція правників ЗСА передала Д. Ортезі запрошення через нюйоркського адвоката. Президент асоціяції Фред Ґрей сказав, що американським правникам „буде цікаво вислухати різні думки про становище в Нікараґуа, щоб виробити власне уявлення".

Ганна Черінь

А СОЛОВЕЙКО СПІВАЄ...

I

(Що далі в Чорнобилі й навколо)

З середини травня й дотепер преса СССР, а особливо України, заповнена зголошеннями одно-дво і триденного заробітку на покриття коштів ліквідації чорнобильської катастрофи (совєтська преса вживає термін „аварія") хоч сумніву немає, що це була і є справжня катастрофа. Люди пропонують подушки, ковдри й одежу для евакуйованих, запрошують до себе на відпочинок і поселення. У банках відкрито конта на фонд допомоги чорнобильцям. Зголошуються добровільці до праці при реакторі. Тут же газета сповіщає: „Ті, кого послали ніколи не відмовляються". Зрозуміло, які це „добровільці".

Кореспондент „Ізвестій" Іллеш пише: „в травні рівень радіяції подекуди був такий високий, що більше кількох хвилин там бути не можна. Людей увесь час змінюють. А потім посилають знову. Справа в тому, що радіяція через опромінювання не зникає, а накопичується в організмі; а що це означає, всім зрозуміло. 20-го травня почав працювати бульдозер-робот, що змітав радіяційні уламки в цеметну „могилу".

„Правда України" ще яскравіше, звичайно (між рядками), показує, як „добровільно" збирали людей на працю в Чорнобилі: 8-го травня потрібно було набрати „добровільців" для встановлення трубопроводу. В Києві вночі будили робітників телефоном, а в кого не було телефону, до тих начальник Архименко їздив додому. Зібрали робітників з Києва, Полтави, Боярки, Дніпропетровська, Кривого Рогу. Вранці 9-го травня вирушила колона з Києва на Чорнобиль, і за добу труби були виготовлені.

Не дивлячись на попередні повідомлення, що в Києві ніби все гаразд, „Правда України" за 22-ге травня надрукувала поради міністра Охорони Здоров'я УССР О. Романенка: провітрювати житло, коли нема вітру й дощу, поновити вечірні прогулянки, але на пляжі, в лісі й на полях бувати не довго. Квіти, гриби і ягоди краще не збирати. Селяни мусять хоронитися від пилу (цікаво, як це можливо?) Пити воду з закритих бачків, їсти під накриттям.

„Правда України" за 22-ге травня надрукувала розповідь про те, як сталась „аварія", загорівся дах машинового відділу, частина даху над реактором завалилася. О годині 1:40 ранку прибув генерал-майор міліції В. Корнійчук. „Сигнал був - що там пожежа, але що пошкоджена активна зона реактора, стане відомо пізніше"... Західні атомові знавці вважають, що через ушкодження помпи вода розігралась до високої температури, пара вибухла й пошкодила реактор. Зібралось багато водню, він вибухнув з великою силою, зірвав дах реактора й відкинув його на півкілометра. Розтоплений уран запалив графіт. Вгору піднявся страшний височенний стовп радіоактивних газів, що помандрували далеко на північ, захід і менше на південь, а все ж досягли столиці.

В середині травня нюйоркський Планекон рапорт зробив спробу обрахувати економічні наслідки катастрофи (звичайно ж, американці все на світі обраховують грішми, навіть здоров'я й емоції). Отож: заміна знищеного реактора — 1 мільярд долярів, очистка від радіяційних уламків і пилу — 550-690 млн., медичні витрати 280-560 мільйонів. Втрата в сільському господарстві — 900 мільйонів — 1 млд. долярів, переселення евакуйованих — 50-70 мільйонів і втрати валюти в торгівлі — 200 мільйонів Це все стосується уже наявних втрат, а якщо врахувати шкоду в майбутньому, то її й обрахувати не можна. Слушно зазначив голова Ради міністрів УССР Ляшко, що шкода є немала, „але ми покищо не підраховуємо". Сподіваємось, що колись її підрахує історія й виставить рахунок. Світ, що в Києві небезпеки нема: повернулись 250 студентів, за два тижні побували в Києві 10,000 туристів (причина на це: шкода втратити заплачені за тур наперед гроші), до того ж два дні перебування в Києві не можна порівняти з постійним мешканням у Києві у затруєному місті). Навколо реактора йде безперервна, одчайдушна праця. Кожний старається кулею проскочити через загрозливу зону. Тут же „Правда України" заявляє, що „поширене знаряддя боротьби з радіяцією — розчин, щітка і шмата, ще й інші засоби".

У травні на Київ рушили грозові хмари, наснажені радіяцією. Літаки кидали на хмари ґранули сухого льоду, що розбили частину хмар.

В „Ізвєстіях" за 25-го травня наведені запити населення, з яких видно велике занепокоєння і тривогу. Питають люди, чи можна цілою сім'єю виїхати на літній відпочинок у Крим або в Балтику, чи не погіршилась „якість" продуктів з України, а громадянка Шатункова з Москви передає чутки, що вся худоба з Київської области й близьких районів Білорусі знищена... На це уряд відповідає бадьорими заспокоєннями. „Правда" за 26-го травня говорить, що готуються навіть до відновлення праці інших бльоків Чорнобильського реактора: адже щодоби рівень радіяції знижується на 5 відсотків. Якби то справді було так, то жодної радіяції вже тепер не було би; але навіть всередині липня стан на ушкодженому терені досить поганий і загрозливий. В одному із репортажів зазначено, що працівники не відчувають радіяції: їм більше докучають комарі. Так, радіяцію не можна бачити чи нюхати, і в тому ще більша її загроза. Це — ворог-невидимка, що нечутно вкрадається в тіло людини, щоб опанувати його і знищити, якщо не в цьому поколінні, то в наступному... Так Москва нищить українців.

„Ізвєстія" за 28-ме травня надрукувала інтерв'ю з доктором Ґусковою з Московської клініки, куди привезли 200 жертв радіяції. З них 70 звільнили, а інших лікували, разом із д-ром Ґейлом. Ґускова запевняє, що ще до приїзду д-ра Ґейла було зроблено шість пересадок кісткового мозку. Також не обійшлось без нагоди в методах лікування, і коли не могли погодитися, д-р Ґейл казав: „Стоп! Зробимо так, як кажуть господарі!" З доктором Ґейлом зробили операції 19-ом пацієнтам. Більшість з них, — як пізніше ствердив Ґейл — не мають шансів. Д-р Ґускова сповістила, що найтяжчий період радіяційної хвороби — перші три до шість тижнів. Гостра хвороба триває від двох з половиною до трьох місяців, а після того треба лікувати опіки й рани. (Якщо пацієнт не вмер).

(Продовження буде)

13-ий Спортово-виховний табір Загону „Червона Калина"

В суботу, 26-го серпня, на пластовій оселі „Вовча Тропа" в Іст Четемі, Н. Й., відкрито 13-ий з черги Спортово-виховний табір для юнацтва, який організує та переводить Загін „Червона Калина".

Цьогорічний табір присвячений пам'яті 2-го Січового Діда Загону „Червона Калина", св. п. пл. сен. Богдана Чехута, який помер 1956 року в Америці.

Табір нараховує 69 учасників та 17 інструкторів і членів булави.

Отаманом цьогорічного табору є пл. сен. Богдан Михайлів, а його заступником та осаулом вже 13-ий з черги раз є пл. сен. Миролюб Лозинський. Ст. пл. Катруся Цісарук сповняє функції канцлера, а обозними є ст. пл. Левко Голубець та ст. пл. Марійнна Дяченко. Вже сьомий рік головним інструктором є ст. пл. Ігор Струтинський. Він брав участь у всіх 13 таборах, спочатку як учасник, інструктор, а врешті як головний інструктор. Духова опіка є в руках отця Івана Кащака, а медичною опікою займається Марта Амаро.

Спортово-виховний табір притягає юнацтво з різних частин Америки, а в попередніх роках навіть з Канади та Европи. Цього року найбільше учасників табору (аж 20) приїхало з Чикаґо, а також є пластуни з Тексасу, Невади, Огайо, Мишиґену, Коннектикат, Вашінґтону, Ню Джерзі та Ню Йорку.

Учасники табору мають змогу запізнатись з різними ділянками спорту—легкоатлетика (скоки, біги, мет диском, стусан кулею), стріляння з лука і кріса, плавання, руханка, дружинові спорти (копаний м'яч, кошівка, метавка), а також спортовий масаж.

Також будуть висвітлені фільми зі спортової тематики та запляновано ряд гутірок, наприклад, гутірка про сучасних українських олімпійських чемпіонів. Пл. сен. д-р Юліян Ґной та пл. сен. Нестор Нинка (члени Загону „Червона Калина") переведуть гутірки на тему поганого впливу алькоголю, наркотиків та тютюну на здоров'я.

Спортово-виховний табір вже 13-ий рік втішається популярністю серед пластової молоді, як один з кращих спеціялізованих пластових таборів.

О. Кузишин

Г. Крук виготовив проєкт пам'ятника Володимирові Великому

Проєкт пам'ятника Володимирові Великому роботи різьбаря Г. Крука.

Хоч великі роковини Тисячоліття Хрищення України віддалені від нас неповні два роки, якось дуже мало чуємо про пляни відзначення цієї величавої дати, за винятком української науки. Проголошення грандіозного Гарвардського пляну, мабуть, не спонукало українських мистців чи письменників піти його слідами, або може вони ще не виявили своїх намірів.

На цьому тлі відрадно довідатися, що відомий наш різьбар Григор Крук з Мюнхену виготував модель пам'ятника князя Володимира Великого й над ним ще далі працює. Фотографія цього моделю показує князя з хрестом у правій руці, піднесеним високо понад головою, й мечем у лівій руці з прикращеною тризубом рукояткою.

Варто згадати, що Григор Крук саме минулого місяця виставляв свої чотири бронзові різьби на весняній виставці німецького мистецтва в Мюнхені. Одну з них, погруддя Тараса Шевченка з підписом „Український поет—Тарас Шевченко", вирізнено в каталозі виставки. Зі всіх 363 виставлених творів поміщено в каталозі на окремих сторінках лише 80, одним з яких є власне „Т. Шевченко". Цю різьбу можна буде оглянути восени в домі Наукового Товариства ім. Шевченка у Ню Йорку, в якому вже знаходяться погруддя Олександра Архипенка й Леоніда Молодожанина.

Крім погруддя Т. Шевченка, Г. Крук виставив ще три різьби в бронзі: „Юнак", „Бурґомістр" та „Музикант". З нагоди цієї виставки відомий критик мистецтва Їрґен Ролянд надрукував чималу статтю про Крука, відмічуючи його українське походження й українську тематику та характер його творів, які можна знайти по всьому культурному світі від французького Національного музею в Парижі до лондонського Британського музею.

Твори Крука були виставлені також у таких культурних центрах як Ню Йорк, Філядельфія, Бонн, Відень, Женева, Рим. У Ватикані знаходиться портрет Папи Павла УІ, за який Крук одержав признання й медалю. У виставках в мюнхенському Домі Мистецтва Крук бере участь від початку 1971 року, й то звичайно з великим успіхом. Слід згадати, що в цій виставці взяв участь також різьбар Леонід Молодожанин з Канади з чотирьома творами, які заслуговують на окрему згадку.

Я. П.

Ґрадуація в Етобіко

Вже традиційно у Рідній Школі ім. Т. Шевченка в Етобіко щороку врочисто відзначують ґрадуантів, які успішно закінчили курси українознавства. В цьому році було їх 13. Іспити перевела іспитова комісія в складі: проф. Сестра Богдана, ЧСВВ (заступала о. крилошанина Б. Остаповича, який несподівано захворів)—голова, директор Рідної Школи—В. Дідюк, проф. Марта Кравців-Барабаш, Христя Дудар-Тхорик, Люба Шиф і Єва Залітач.

Вечір ґрадуантів підготовила комісія під проводом Б. Захарчука, що діяла при Батьківському комітеті , який дуже вдало відбувся в суботу, о год. 6-ій ввечорі в Українському Домі ім. Т. Шевченка в Етобіко.

Програму ґрадуаційного вечора відкрив Б. Захарчук, а в дальшому керував нею І. Кошик. Під звуки добірної оркестри і рясні оплески до залі бенкету ввійшли двійками, із своїми ескортами, ґрадуанти: Зеня Глива, Мирон Добрянський, Матвій Захарчук, Ірина Збуда, Христина Купич, Богдан Матусяк, Степан Скіра, Наталія Феґон, Петруся Халупа, Ірина Хахула, Ярослав Дідуник, Даня Яновська і Дануся Суржиця. На їхніх обличчях сяяла радість. Це була українська молодь, яка після довгої та важкої праці в навчанні приготовлялася, щоб і в майбутньому бути активною в громадському українському житті.

Господар програми І. Кошик представив кожного ґрадуанта і ескорта, а присутні рясними оплесками і співом „Многая Літа" їх привітали. По представленні гостей головного стола, за яким зайняли місце учителі, о. М. Лучка, інж. М. Барабаш—генеральний секретар СКВУ, М. Бартків—ГУ ЛВУ, та представники ОУВФ і Дому, в якому діє Рідна Школа, відбулося вручення дипломів директором курсів українознавства В. Дідюком в асисті всіх учителів, які також вручали ґрадуачтам його книжку „На народній ниві", спонзоровану відділом ЛВУ та книжку, спонзоровану меценатами Тетяною і Ярославом Романишиними, а дівчатам—китицю рож.

По роздачі дипломів директор В. Дідюк виголосив промову, в якій, гратулюючи ґрадуантам, побажав їм всього найкращого у їхньому дальшому житті з підкресленням не забувати про те, чому вони вчилися всього, що своє, що рідне. Вони завжди повинні пам'ятати про своє українське походження, ним гордитися і плекати свою мову, яку повинні вживати у своєму домі, оточенні і громаді, у якій повинні бути бути активними. Він також подякував всім учителям, а зокрема М. Кравців-Барабаш і Сестрам Василіянкам за співпрацю. Зокрема підкреслив довголітню працю о. крилошанина Б. Остаповича, який, на жаль, через хворобу не міг бути на бенкеті, та передав йому побажання найскорішого виздоровлення. Подякував Батьківському комітетові, комісії підготови цього бенкету та всім батькам, що старалися і піклувалися своїми дітьми, щоб передати їм українську мову, культуру, традицію. Безперечно, що основна допомога проходила в першу чергу від управи відділу і голови ЛВУ, СУМ, ОЖ ЛВУ, Українського Дому. Без їхніх старань і всебічної допомоги, ледве чи можна було б домогтися таких успіхів.

Далі побажання і прощання із своїми старшими друзями, які залишають вже пороги Рідної Школи, зложила учениця 10 кляси Леся Скіра, а від ґрадуантів—Зеня Глива. Обі вони зробили це з чуттям, з якого можна було зауважити, що розставались вони з жалем, хоч обіцяли собі надалі не розривати своєї дружби.

Голова Батьківського комітету С. Фодчук щиро подякувала директорові, учителям, членам комітету, батькам за гарну співпрацю, а ґрадуантам бажала всього найкращого.

Піснею „Боже Великий, Творче Всесильний" і благословленням дарів розпочалась вечеря, при кінці якої зложили привіти: С. Слюсарчин—голова ЛВУ, В. Федак—голова ОСУМ, М. Дудар—голова Українського Дому, О. Щерба—учителька української мови з Польщі. Привіти закінчила учителька української мови Л. Шиф дуже гарним нею написаним віршем.

Молодому господареві вечора І. Кошикові, що приготовляється до маґістерської ґрадуації, який так гарно і успішно керував програмою і сказав заключне гарне слово до своїх сумівських друзів, належиться така сама подяка, яку він, кінчаючи програму, зложив всім, що причинилися до її успіху.

Співом „Ще не вмерла Україна" закінчено вечерю, по якій у піднесеному і веселому настрої ґрадуанти і гості продовжували вечір забавою, перед якою і під час неї прощалися і дякували учителям за все, що вони їм дали під час їхнього навчання. Ідіть у життя і передавайте іншим те, що дала вам українська школа!

В. Д.

За пожвавлення харитативної діяльности ЗУАДК

У вільному світі та на рідних землях зростає число потребуючих допомоги українців. Тому дуже актуальним стає недавно поміщений в пресі заклик нашого відомого громадянина Володимира Бровара про потребу створення Світового Допомогового Фонду при ЗУАДК. Цей громадянин не тільке пише й говорить про ту важливу справу на релігійних і світських нарадах, але й склав вже щедрий даток 100 дол. та зробив окрему заяву на письмі, в якій зобов'язався кожного року вплачувати такуж грошову суму на Світовий Фонд.

Слідами ідейного батька пішло його троє дітей— Олесь, Борис і Наталка, що вплатили теж по 100 дол. і склали заяви щорічних пожертв.

За прикладом патріотичної родини Бровар повинні піти заможніші українці, бо як каже ініціятор цього корисного проєкту „Громада-великий чоловік і при добрій волі може довершити великих діл!"

Екзекутива ЗУАДК заохочує нашу спільноту у вільному світі до збільшеної жертвенности на добродійні цілі!

Розбудовуймо організаційну мережу ЗУАДК

Щоб пожвавити харитативну діяльність, треба наладнати організаційну мережу нашої установи у ЗСА. В кожному більшому українському осередку слід оснувати відділ ЗУАДК, а з менших зголосити мужів довір'я, які тісно співпрацювали б з нашею Централею у Філядельфії.

Так наладнаний організаційний апарат у терені буде здібний розгорнути широко закроєну допомогову акцію. Допильнуймо цієї важливої справи на місцях і без зайвої проволоки зголошуймо новоосновані відділи та мужів довір'я Екзекутиві ЗУАДК для затвердження.

Досі ми маємо тільки два відділи (Трентон, Піттсбурґ), а Суспільна Служба Українців Канади оснувала вже 11 дуже активних клітин.

Діяльність Канцелярії ЗУАДК

У довшому пресовому репортажі про останні Загальні збори ненароком пропущено звіт голови д-ра О. Білика про діяльність Канцелярії ЗУАДК, якою керує директор Мирон Баранецький. За всю каденцію він не пропустив ні одного засідання Екзекутиви та, за вийнятком коротеньких вакацій, жодного дня праці. Без пересади можна сказати, що М. Баранецький—це ходяча енциклопедія всіх інформацій, зв'язаних з внутрішньою діяльністю ЗУАДК.

Енерґійним заступником і помічником директора Канцелярії в часі минулої каденції став Мирослав Рудий, що водночас у щоденнику „Америка" є членом редакційної колеґії та дружньо помагає поміщувати всі біжучі матеріяли ЗУАДК на сторінках цього часописа.

Експедицією пачок з одягом і взуттям піклується знаний зі своєї дбайливости про потребуючих українців на поселеннях і з акуратности висилки допомоги до різних країн Василь Березюк.

Ця трійка несе найважчий тягар відповідальности за ефективність діяльности ЗУАДК, і тому делеґати по заслуханні вичерпного звіту голови д-ра О. Білика довготривалими оплесками нагородили їхню повну жертвенности працю для нашої харитативної установи.

В СТОЛИЦІ АНГЛІЇ Лондоні почався відплатний шаховий матч між чемпіоном світу Гаррі Каспаровим і колишнім чемпіоном Анатолієм Карповим. Для того, щоб зберегти звання чемпіона, Г. Каспарову досить звести матч внічию, а А. Карпову потрібно його виграти. Матч складається з 24 партій, але буде припинений, як лише один з суперників здобуде шість перемог. Перші 12 партій відбудуться в Лондоні, решта в Ленінграді. Відкриття матчу, яке відбулося у понеділок, 28-го липня, викликало велике зацікавлення преси. Каспаров і Карпов, кожний окремо, провели пресові конференції, підкреслюючи тим самим, що миру між ними нема і бути не може. Оба шахісти погодилися передати всю суму, яку вони дістануть за матч, — 915,000 долярів, на фонд допомоги жертвам чорнобильської катастрофи.

СОВЄТСЬКИЙ УРЯД знову підвищив ціни на горілку й інші алькогольні напитки від 20 до 25 відсотків, підтримуючи тим самим антиалькогольну програму свого лідера Міхаїла Горбачова. Ніколай Глушков, голова державної комісії цін заявив, що підвишка розпочалася вже минулої п'ятниці, тобто 1-го серпня. Натомість ціни на інші товари першої потреби, зокрема харчі, понизились від 10 до 20 відсотків. Під час своєї недавньої подорожі до Владивостоку й інших міст генеральний секретар ЦК КПСС М. Ґорбачов заявив на зустрічі з робітниками заводів, що антиалькогольна кампанія є дуже коштовна і уряд втратив досі 7,25 більйона долярів заробітку від алькогольних напитків.

ПРЕДСТАВНИКИ ЗСА І СССР закінчили розмови в Женеві у справі підземного випробування атомової зброї і обидві сторони опублікували оптимістичні заяви та заповіли чергову зустріч у вересні цього року. Речники Державного департаменту заявили, що однотижневі розмови між спеціялістами з цієї ділянки, перші такі розмови за Адміністрації президента Роналда Регена, закінчились успішно і з цього можна зробити обережний оптимістичний висновок, що й у цій справі можна буде знаходити спільну мову.

АМЕРИКАНСЬКИЙ Червоний Хрест заявив, що плянує відкрити спеціяльний центр здоров'я, де здорові особи зможуть жертвувати мозочок з костей. Віцепрезидент Червоного Хреста Алфред Кац сказав, що такий центр на який федеральний Уряд дав 3,4 мил. дол. вже будується в Міннеаполісі.

Мусулманський...

(Закінчення зі стор. 2)

може бути відповідальним за поширювання західних ідей. Не вагались взяти в Бейруті чотирьох совєтських закладників, навіть одного вбили, не згадуючи вже про американських закладників, колись у Ірані, нинішніх у Ливані. Все це спрямоване на те, щоб вигнати „сатану" з мусулманських душ, і дати їм змогу жити їхніми традиціями, які вони хочуть залишити незмінними від сторіч. Вони ігнорують не то культурними надбаннями, але навіть економічними, які несе Захід, щоб тільки втримати ісламізм незаплямлений „гнилим" американським Заходом, їх ворогом ч. 1.

Чи не найжахливішою пошестю уважають вони порнографію, джерелом якої не Европа, а ЗСА. Вони не здають собі справи з того, як всі ці реґляментації особливо приватного життя наближують їх вимріяну суспільну систему до совєтської. Як легко можуть вони стати добиччю Кремля, коли збаранiють підо впливом того фундаменталістичного традиціоналізму. Отже вийде той фундаменталізм мусулманським народом на здоров'я? Можна жити у XX сторіччі духовими вартостями середньовіччя? Можна нині охоронитись від впливів Заходу, зокрема християнства, і не попасти під колеса історії? Як глибоко у минули може сягати традиціоналізм, не нанісши шкоди народам?

Закінчення буде.

Вшанували політика і науковця

Професори університету ЛяСалл (зліва): Ленард Бравштайн і Бернард Блументол та сен. Фулбрайт реаґують на дотеп проф. Л. Рудницького.

Колишній сенатор і важлива постать в сучасній американській історії, Джей Вілліям Фулбрайт, одержав почесний докторат під час офіційного закінчення академічного року Ля Салл університету у Філядельфії.

Сорок років тому, 1-го серпня 1946 р., сен. Фулбрайт впровадив закон, згідно з яким студенти і науковці мають нагоду брати участь у культурному обміні з іншими державами світу. Досі 152,000 осіб скористали з цього закону, між ними численні американці українського походження.

ЛяСалл університет у Філядельфії вшанував сен. Фулбрайта за ці його заслуги почесним докторатом. Сен. Фулбрайт у своїй святочній промові після надданя йому докторату відмітив важливу ролю у цій програмі, що її між іншими віді грали український професор ЛяСалл д-р Леонід Рудницький і його колеґа д-р Бернард Г. Блументол.

У промові, що її слухали поверх 12,000 людей—студенти, професори та гості— сен. Фулбрайт назвав проф. Рудницького „архітектом" успіху університету у програмі Фулбрайта, з уваги на факт, що проф. Рудницький іменував дуже велике число кандидатів на студії в Німеччині, Австрії та Польщі.

Св. п. В. Музика

У поемі Тараса Шевченка „Чума" є мова про історичних погребників, яких тоді звали гробокопателями. Люди вмирали , бо чума (холера) городом чи селом гробовища рила, трупом начиняла і со святими не співала. Росли чорні могили, а гробокопателі в селі волочили трупи ланцюгами за царину і засипали без домовини. Гробокопателі ходили, та й ті під хатами лягали і ніхто не вийшов з хати, щоб їх , сердешних, поховати, під хатами і погнили.

Так описує Шевченко, так було колись. А тепер розкажемо читачам про українського погребника Василя Музику, що помер в Чикаґо на 94-му році життя. Василь приїхав з батьками до Америки семилітним хлопцем з теперішнього району України Камінка Струмилова в 1897 року. Батько Максим працював у фабриках, як теж у великих різнях худоби, а відтак купив коні і займався доставою дров і вугілля та перепровадження родин на інші мешкання. Він був дуже підприємчивим і в українській громаді мав голос і повагу. Його фірманку наймали для похоронів існуючі погребні заведення, які були примітивними в порівнянні з теперішніми. Влітку і взимку возами і саньми похорони тривали цілий день, а то й два-три дні, бо дорога на цвинтар була теж примітивна, а тризна мусіла також бути, щоб гідно попрощати спочилого.

І так Максим Музика дістав знання і практику погребника-гробокопателя. В 1915 році заклав своє погребне заведення на Чикаґо вулиці. А що його син Василь, найстарший в родині, підростав, то мусів допомагати батькові. Максим Музика був членом УНСоюзу і, як розказував мені Василь, батько не сподівався дожити до 96-го року життя, грамоти не відновив і помер вже несоюзовцем. Він мав помічника Осипа Коцовського, що мав коні і стайню на Суперіор вулиці та потрібні причандали як вози, упряж і сани-тачанки. Коли Америка моторизувалася, заведення Музики теж, то Осип Коцовський був першим українцем, що купив авто. Коцовський був довголітнім головою 106-го Відділу св. Николая УНСоюзу і делеґатом на конвенціях. Він був теж тим, що приймав присягу нововибраних урядовців на Конвенції. Цей обов'язок перебрав згодом Роман Слободян, а тепер Степан Куропась. Василь Музика перебрав погребне заведення від батька, який перейшов жити до цвинтарного будинку на Гіґінс ровд та наймав 40-акрову фарму через дорогу, де відбувалися маневри Січової відтак гетьманської організації. Василь Музика розбудував заведення, нав'язав контакт з сербами і білорусинами, мав монополь між українцями і останніми. З часом батько Василь передавав працю сестрі п-і Мирошниченко, а коли підріс син Богдан, а потім і внуки, то поволі здавав працю на них, але затримував контролю.

В актах заведення є велика історія української громади. Там можна знайти дати, прізвища і потрібні дані про те, що діялося.

Заведення Музика і Син (останньо) влаштовувало сербські похорони на цвинтарі св. Сави в Лібертівилл, а коли монастир по судовому рішенні перейшов під владу білгородського патріярха комуністичного покрою, то Музика діяв далі теж між сербами, які не признали рішення суду, вони вийшли і збудували величавий храм і теологічний семінар на кількадесятьакровому хуторі в Ґрейс Лейк. Мала сербська громада є націоналістична і зірвала з Беоґрадом і покійним маршалом Юґославії Тітом. Серби і білорусини відправляли теж панахиду за покійного.

Василь Музика був теж громадським діячем. За його почином і фінансовою допомогою чикаґська громада купила ще до Першої світової війни Січовий Дім, де відбувалися українські імпрези до вінчань включно. Музика заручив гіпотеку — морґедж на Січовий, відтак Гетьманський Дім і мусів сплачувати рати морґеджу. В тому домі мав теж свою канцелярію д-р Тома Лапичак і там заснувалася мільйонова тепер Кредитова Кооператива „Самопоміч". Дім постарів і вже нині його нема.

І так Василь Музика поховав дослівно всю довоєнну українську громаду і сам відійшов.

Панахида відбулася з участю о. митрата Бутринського і трьох священиків з парафії св. Володимира і Ольги. Інж. Степан Ґоляш попрощав від громади.

Степан Куропась

Екзекутива...

(Закінчення зі стор. 1)

Таку нагоду треба обов'язково використати, щоб спільно домагатися не тільки звільнення з ув'язнення українських політичних в'язнів, а й надання їм права на виїзд із Совєтського Союзу.

Про Раду Української Спадщини звітував референт зв'язків з організаціями Євген Стахів. Від часу створення Ради Української Спадщини, 30-го квітня 1986 року, Рада Директорів відбула наради 4-го червня і 9-го липня ц.р. У склад Ради Директорів входять такі особи: Степан Ворох, Михайло Воскобійник, Роман Гаєцький, Осип Голинський, Тарас Гунчак, Роман Данилюк, Уляна Дячук, Ольга Кузьмович, Уляна Мазуркевич, Іван Олексин, Іванна Рожанковська, Петро Содоль, Володимир Сохан, Ігор Сохан, Зиновій Туркало, Олег Федишин, Іван Флис, Богдан Шебунчак. Погодилися увійти ще такі особи: Марта Богачевська-Хом'як, Лариса Янів-Фонтана, Віктор Рудь, Мирослав Смородський, Мирон Куропась, Ігор Раковський, Андрій Филипович.

На останньому засіданні Ради Української Спадщини та представників існуючих комітетів 9-го липня Екзекутива уконституувалася в такому складі: голова — Тарас Гунчак, заступники: Степан Ворох, Іван Олексин, Іванна Рожанковська, секретар — Зиновій Туркало і скарбник — Роман Гаєцький. Склад Екзекутиви буде доповнений. В Екзекутиві також залишено два вільні місця для представників УККА.

Рада Української Спадщини ставить собі за завдання боротися проти дезінформації та наклепів у пресі шляхом пресових конференцій, як рівнож заступати інтереси української громади перед урядовими чинниками. Як відомо, УККА вміжчасі скликав свої організації і створив свій комітет оборони доборого імени українців.

Про фінанси звітував скарбник Роман Данилюк. Вплачено до СКВУ 10,000 дол. на рахунок фінансових зобов'язань на біжучий рік (членська вкладка виносить річно 57,500 дол., тобто 22.5 відсотка річного бюджету СКВУ). Р. Данилюк підкреслив, що збірка проходить пляново і з великим успіхом. Це свідчить, що громадяни зрозуміли важливість існування УАКРади і це треба вважати дуже відрадним явищем.

Незабаром в Народному Домі в Ню Йорку буде готова до вжитку канцелярія для УАКРади.

Кореспонденційний секретар Роман Барановський поінформував, що зредаговано і вислано до преси, за попереднім узгідненням з Президією УАКРади, заяву у справі нуклеарної катастрофи в Україні. Ця заява появилася на сторінках „Свободи" з 24-го червня і в „Народній Волі" з 10-го липня ц.р. Вислано листи до Ради Суспільної Служби при СКВУ у відповідь на лист Ради у справі допомоги Україні після нуклеарної катастрофи.

Зредаґовано і видруковано Бюлетень Екзекутиви УАКРади ч. 1/7/, який розіслано відділам УАКРади, управам крайових організацій-членів УАКРади, членам Екзекутиви, Крайової Ради, Контрольної комісії і Товариського суду. В Бюлетені подано адреси членів Екзекутиви і членів Президії Крайової Ради УАКР.

Підготовляється чергове число Бюлетеня, яке появиться у вересні ц.р. У ньому будуть поміщені адреси відділів УАКРади і список крайових організацій-членів УАКРади.

Відносно зустрічей із речниками УККА і неопределених організацій для узгіднення запропонованого цими останніми нового статуту для одної централі, то вони вправді продовжуються (останнє таке засідання відбулося на заклик Владики Василя Лостена 5-го липня в Керґонксоні), то вигляди позитивне полагодження справи дуже мінімальні. Причиною цього мабуть є те, що коли представники неопределених організацій і УАКРади вважають, що це є зовсім новий статут для одної централі, то речники УККА все ще вважають, що розглядається їхній статут з метою внести деякі зміни. Покищо УККА не погоджується на зміну назви.

Чергове засідання Екзекутиви назначено на 20-го вересня 1986 року.